

Tibold Szabina

...Ha a halál árnyékában járnék is...

Bűbáj dal

Hervadok, majd elenyészek,
de még odáig elérek,
ragyogjon hajamban
arany, nem ezüst,
Bűbájommal telítődjön
újra az üst,
Reménytelenségem
ha volt
köd és füst, vágyam
térjen vissza
mint az üstökös,
Farka mint a seprő,
nem kell hosszú gyeplő,
így száguld egy Táltosnő
Istenanya adj erőt!

Huss!

Szívvvel követem az utamat,
s hagyom, hogy bölcsesség vezessen.
(Engem ne *vezéreljen* senki!
Még ha seggre esek sem!)

„Senkit sem lehet a saját hülyeségétől megmen-
teni...”

„A fájdalom a sajátom – nincsen jogom meg-
osztani veled.”

Az alábbi érzéki gondolatok nem tudom, hon-
nan származnak, talán egy másik dimenzió beli
alteregótól?

Leírtam, mert jöttek, talán egyszer jelentenek
valamit, ha nem, így is meghatottak, meglepetés-
szerűen.

Télen szerette
gyöngéden

Magához ölelte,
Tartotta hevében

Nem követelte,
Nem birtokolta,

Csak tartotta,
tartotta

Jeges lehellet
az ablakkeret,
Kandallóban a láng
kihaló

még fel-feldereng
az utolsó hasábon,
s vörös villanása
a falon fakó –

Télen szerette, ölelte,
ölelte,
gyöngéden levendula
illatú
párnára
fektette

Tenyere száraz forrósága
 égette hátát, combját –
 nem mozdult,
                                 csak szorította
 teste a lüktető vágyat
                                 beszívta,
 Arca nyaka hajlatában,
 megszédült testük
                                 illatában;
 eltűnik Idő valósága,
 Testük megszűnik
                                 létezni a Térben,
 Pillanatuk örökkévalósága
 Beteljesül
                                 a Fényben –

Éjjel is szerette
 Hajnal harmatjában
                                 füröszttötte
 Kebelére vonta
 Hosszan ott tartotta
 Gyengéd szavakkal
                                 lelkét ápolgatta,
 Gyógyítgatta sebét,
 Tudta titkos nevét
 Puhán leemelte
 Szíve összes terhét –

„Ettem királyok asztalánál,
 Csókoltam hercegnők lábujját –
 De táltosom hol kóborog?
 Ajh,
                                 vesztettem nyomát!”

(Valaki a 'másik oldalról?')

Merre halad a világ?
 Hol nyílik
                                 a Mennysország?
 Van-e Pokol,
 Hol a mosoly?
 Fagyottak,
 mint egy gyönyörtelen
                                 nász...

A téli Napfogyatkozásra

Ha hollószárnyon
 repülök az éjben,
 s közelednek a Csillagok,
 megismerem-e titkukat,
 tudják-e,
 hogy halott vagyok?

Csak suhanok láthatatlan
 éjfekete szárnyakon,
 hangtalan ecsetvonás
 indigókék bársonyon...

Így hagyom el
 e múlt világot,
 Éj-sötét hollószárnyakon

Szállok, szállok,
 s megtalálom
 csodálatos Táltosom

Hosszú az éj,
 s a nappal szürke,
                                 álmos pillanat;
 Ébrednek már,
                                 lám itt az új Fény,
 Táltos sörényében
 messze, messze csillan...

 nsajnálatomtól
 nem láttam az eget,
 Büszkeségembe
 hátam belegebedt

 Se erre, se arra,
 akkor csak előre,
 vagy fel a csillagra!
 Vagy a tetőre?

Ihajja!

Csuhajja!

Puff!!!

Karácsonyi vicc Amerikában:

WIZARD OF ID

Első kép: Uram! A várat körbe fogták a Hunok!

Második kép: Oh Istenem! Mit gondolsz, mit akarnak?

Harmadik kép: Itt vannak karácsonyi dalokat énekelni idióták!

